

50. Quines afinitats polítiques tenia Jesús?

Jesús va ser acusat davant l'autoritat romana de promoure una revolta política (cf. Lc 23, 2). Mentre deliberava, el procurador Pilat va rebre pressions perquè el condemnés a mort per aquest motiu: «Si deixes anar aquest no ets amic del Cèsar! Tot el qui es fa rei va contra el Cèsar!» (Jn 19,12). Per això, al titulus crucis on s'indicava el motiu de la condemna estava escrit: «Jesús Natzarè, rei dels jueus».

03/07/2006

Els seus acusadors van agafar com pretext la predicació que Jesús havia realitzat sobre el Regne de Déu, un regne de justícia, amor i pau, per a presentar-lo com un adversari polític que podria acabar plantejant problemes a Roma. Però Jesús no va participar directament en la política ni va prendre partit per cap dels bàndols o tendències en els quals s'alineaven les opinions i l'acció política de les gentes que llavors vivien a la Galilea o a la Judea.

Això no vol dir que Jesús es desentengués de les qüestions rellevants de la vida social del seu temps. De fet, la seva atenció cap als malalts, els pobres i els necessitats no van passar desapercebudes. Va predicar la justícia i, per sobre de tot, l'amor al proïsme sense distincions.

Quan va entrar a Jerusalem per participar en la festa de la Pasqua, la multitud l'aclamava com Messies cridant al seu pas: «Hosanna al Fill de David! Beneït el qui ve en nom del Senyor! Hosanna en les altures!» (*Mt* 21, 9). No obstant això, Jesús no responia a les expectatives polítiques amb què el poble s'imaginava al Messies: no era un líder guerrer que vingués a canviar per les armes la situació en la qual es trobaven, ni tampoc no va ser un revolucionari que incités a un alçament contra el poder romà.

El messianisme de Jesús només s'entén a la llum dels cants Servent Sofrent de qui Isaïes havia profetitzat (*Is* 52, 13—53, 12), que s'ofereix a la mort per a la redempció de molts. Així ho van entendre clarament els primers cristians en reflexionar moguts per l'Esperit Sant sobre el que havia succeït: «El Crist va patir per vosaltres, deixant-vos exemple

perquè seguiu les seves petjades: ell no va cometre pecat, ni en la seva boca es va trobar engany; en ser insultat, no responia amb insults; en ser maltractat, no amenaçava, sinó que posava la seva causa en mans del que jutja amb justícia. Pujant a la fusta, ell mateix va dur els nostres pecats en el seu cos, perquè, morts als pecats, visquem per a la justícia: i per les seves nafres vam ser sanats. Perquè éreu com ovelles esgarriades, però ara heu tornat al Pastor i Guardià de les vostres ànimes» (1 Pe 2, 21-25).

En algunes biografies recents de Jesús es fa notar, en considerar la seva actitud davant la política del moment, la varietat existent entre els homes que escull per a ser apòstols. Se sol citar a Simó, anomenat Zelot (cf. *Lc* 6, 15), que com, ho indicaria el seu mateix motiu, seria un nacionalista radical, obstinat en la lluita per la independència del poble

enfront dels romans. Alguns experts en les llengües de la zona també apunten sobre Judes Iscariot que el seu motiu iskariot sembla la transcripció popular grega de la paraula llatina *sicarius* , i això l'assenyalaria com simpatitzant del grup més extremista i violent del nacionalisme jueu. En canvi, Mateu era recaptador d'impostos per a l'autoritat romana, «publicà», o el que llavors es considerava equivalent, col·laboracionista amb el règim polític establert per Roma. Altres noms, com Felip, denotarien la seva procedència del món hel·lenístic que estava molt assentat a la Galilea.

Aquestes dades poden tenir alguns detalls discutibles o associar a alguns d'aquests homes amb postures polítiques que només van cobrar força unes dècades després, però en qualsevol cas són ben il·lustratives sobre que en el grup dels Dotze havia persones molt variades, cadascun

amb les seves pròpies opinions i posicionaments, que havien estat cridats a una tasca, la pròpia de Jesús, que transcendia la seva filiació política i condició social.

Bibliografia: José María Casciaro, *Jesucristo y la sociedad política* (Palabra, Madrid, 1973) 56-59; J. Gnülka, *Jesús de Nazaret*, Herder, Barcelona 1993; A. Puig, *Jesús. Una biografía*, Destino, Barcelona 2005; Francisco Varo, *Rabí Jesús de Nazaret* (B.A.C., Madrid, 2005).

Francisco Varo

afinitats-politiques-tenia-jesus/
(07/03/2026)